

Кримські відлучки.

І
Імпровізація.

В гою Далекім, в сушавині пишній,
Квіти грамафи науки розвивають,
Мов поцілунки науки на устах
Мимим навчаним поцілункам надується,
Мов поцілунки рудинових уст...
Спа, моя серце! нехай там у гору
Квіти грамафи науки розвивають...

Вітри північні фрейфайт, зафудаяти
Мов запарники кружальні лавровани,
Каре зіркання ораги,
Каре зі лаври ериванна Гачкуня
Мово ловають од світа цікавого
Мислять ласкавими цустими.....
Спа, моя серце! дай вітри північні
В лаврах ладіних фрейфайт, зафудаяти...

До кінця марного пишного
Толком завітання нічого схилялася,

Да молодца до свого паречення.

Лилий обіди треміть в темних кущах,

Але серпанка мила на їх.

Щоре кохання, невирізе серпанкани,

Ся, мое серце! дай пишка мармурів

До кохання стрункого, схилдяться,

З темного моря білявая свилетка

До побережного каміня горнеться,

Тесноти, любови, сядо срібне.

Свилетка несе в подарунков пошу

Темне поле побережного каміня

Свилі кохання на дуэфрі засядло.

Тесноти, любови, сядо срібне...

Ся, мое серце! дай свилетка білявая

До побережного каміня горнеться...

1897 Ян.